

Lavantinske škofije

uradni list.

Vsebina. 17. Festum S. Ephraem Syri, Diaconi, Conf. et Ecclesiae Doctoris. — 18. Nadpastirske besede govorne v počast blažene Ludovike pl. Marijak, soustanoviteljice hčera krščanske ljubezni, v Marijini kapeli deželne bolnišnice Mariborske v osmini brezmadežnega Spočetja na god sv. Damaza papeža I. soboto 11. decembra 1920. — 19. Kanoniško obiskovanje in birmovanje v letu 1921. — 20. Interkalarni računi.

17.

Festum S. Ephraem Syri, Diaconi, Conf. et Ecclesiae Doctoris.¹

Pod zgorajšnjim naslovom so prinesla Acta Apostolicae Sedis z dne 2. novembra 1920 za vso katoliško Cerkev potrjen oficij in mašni formulirj, ki se morata vnaprej uporabljati in sicer dne 18. junija. Le to oboje so že papež Pij X. leta 1909 dovolili benediktincem iz jeruzalemskega priorata sv. Benedikta in Efrema.

Modro vladajoči sveti oče Benedikt XV. pa so dne 5. oktobra 1920 to dovoljenje razširili na vso Cerkev vzhodno in zapadno. Vrhutega so svetega diakona Efrema okrasili s častnim naslovom cerkvenega učenika *Doctor Ecclesiae universalis*.

Dosedaj smo bili vajeni med cerkvenimi učniki iskati le svete in učene škofe, najti tudi takovšne mašnike, torej višje in najvišje cerkvene dostojanstvenike; zdaj pa vidimo med njimi celo diakona,

sv. Efrema, ki se sam ni štel vrednega vzvišene mašniške časti. Pa čimbolj se je sam poniževal, tembolj ga je Bog poviševal in ga je po svojem namestniku, rimskem papežu, prištel njim, ki se svetijo kakor krasne zvezde na cerkvenem obnebu, svetim učnikom.

Sveti oče dokazujejo v prav obširnem apostolskem pismu *Principi Apostolorum*², da je sv. Efrema to čast zaslužil, ker je imel vse za to potrebne lastnosti in čednosti in ker je svojedobno neumorno učil resnice svete vere ter jih je bistroumno zagovarjal in neustrašeno branil pred napadi mnogoštevilnih sovražnikov.

Officium in Missa, ki sta prišla za letošnji direktorij prepozno k nam, se glasita tako le:

Die 18. Iunii.

S. Ephraem Syri, Diaconi, Confessoris et Ecclesiae Doctoris.

Duplex.

Omnia de Communi Doctorum, praeter sequentia.

In I. Vesperis.

Ad Magnif. Ant. O Doctor optime, Ecclesiae sanctae lumen, beate Ephraem, divinae legis amator, deprecare pro nobis Filium Dei.

Oratio. Deus, qui Ecclesiam tuam beati Ephraem Confessoris tui et Doctoris mira eruditione et praeclaris vitae meritis illustrare voluisti: te supplices exoramus; ut, ipso intercedente, eam adversus erroris et pravitatis insidias perenni tua virtute defendas. Per Dominum.

Et fit Commemoratio Ss. Marci et Marcelliani Mm. — *Ant.* Istorum est enim. V. Laetamini in Domino. *Oratio.* Praesta, quaesumus, omnipotens Deus: ut qui sanctorum Martyrum tuorum Marci et Marcelliani natalitia colimus; a cunctis malis imminentibus eorum intercessionibus liberemur. Per Dominum.

In I. Nocturno Lectiones de Scriptura occurrente.

¹ Acta Apostolicae Sedis. An. XII. vol. XII. Romae, 2. Novembris 1920. Num. 12. pag. 544—548.

In II. Nocturno.

LECTIO IV. Ephraem, natione Syrus, Nisibi, Mesopotamiae urbe, patre agricola et idolorum sacerdotum natus, domo expulsus, adhuc iuvenis ad sanctum Iacobum episcopum se contulit, a quo baptizatus, brevi ita sanctitate et doctrina profecit, ut in schola Nisibi florente magister fuerit constitutus. Post Iacobi episcopi mortem, Nisibi a Persis capta, Edessam profectus est: ubi primum in monte inter monachos consedit, deinde, ut plurimos ad se confluentes homines vitaret, vitam duxit eremiticam. Edessanae Ecclesiae diaconus ordinatus, et ob humilitatem sacerdotium recusans, omnium virtutum splendore enituit, et pietatem et religionem vera sapientiae professione sibi comparare satagit. Spem omnem in solo Deo defixam habens, quaevis humana ac transitoria contemnens, divina ac sempiterna assidue concupiscebat. — R. Honestum.

² Idem. Str. 457—471.

Lectio v. Caesaréam Cappadóciae, divino ductus spiritu, cum petiisset, ipsum ibi os Ecclesiae Basilium vidit, et uterque mutua consuetudine opportunum in modum usus est. Ad innumeros errores refellendos, qui, tunc temporis grassantes, Ecclesiam Dei divexabant, atque ad mysteria Domini Nostri Iesu Christi sedulo illustranda, plurimas edidit lucubrationes, syro sermone compositas, et fere omnes in linguam graecam versas; atque, teste sancto Hieronymo, ipse ad tantam venit claritudinem, ut, post lectionem Scripturarum, publice in quibusdam ecclesiis eius scripta recitarentur. — R. Amavit.

Lectio vj. Universa illius opera, tam splendido doctrinae lumine referta, effecerunt, ut idem Sanctus adhuc vivens, tamquam Ecclesiae Doctor, magno honore habitus fuerit. Métrica quoque cantica composuit in laudem Beatissimae Virginis Mariae ac Sanctorum: quam ob causam a Syris Spiritus Sancti cithara merito fuit appellatus. In mirifica ac pia devotione erga eandem Virginem Immaculatam primum excelluit. Méritis plenus, Edessae, in Mesopotamia, decimo quarto calendas Iulii, decessit sub Valente principe: eumque, instantibus pluribus Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalibus, Patriarchis, Archiepiscopis, Episcopis, Abbatibus, et religiosis familiis, Benedictus Papa decimus quintus, ex Sacrorum Rituum Congregationis consulto, universalis Ecclesiae Doctorem declaravit. — R. Iste homo.

In III. Nocturno.

Lectio sancti Evangelii secundum Matthaeum.
Cap. 5, 13—19.

Lectio vij. In illo tempore: Dixit Iesus discipulis suis: Vos estis sal terrae. Quod si sal evanuerit, in quo salietur? Et reliqua.

Homilia sancti Ephraem Syri, Diaconi.

Sermo de vita et exercitatione monastica.

Praeclarum est bonum inchoare atque perficere, et gratum Deo esse et utilem proximo, ipsique summo ac dulcissimo rectori nostro Christo Iesu placere, qui ait: Vos estis sal terrae, et columna caelorum. Labor afflictionis tuae, dilectissime, tamquam somnus est; porro laboris requies inenarrabilis atque inaeestimabilis. Attende ergo tibi ipsi sollicite, ne utrumque pariter amittas, dum neutrum plene persequeris, praesentem scilicet sempiternamque laetiam. Stude potius perfectam virtutem consequi, ornatum atque insignitam omnibus quae diligit Deus. Hanc si assequaris, numquam irritabis Deum, neque proximum tuum violabis. — R. Iste est.

Lectio viij. Porro virtus ista, unica uniusque speciei dicitur, variarum virtutum in se ipsa habens pulchritudinem. Diadema regium absque pretiosis lapidibus candentibusque margaritis connecti texique non potest; ita et haec unica virtus sine variarum fulgore virtutum constare nequit. Est enim profecto

simillima diademati regio. Nam, ut illi, si lapis unus aut margarita defuerit, in regio capite lucere plenter nequit; ita et haec unica virtus, nisi virtutum ceterarum honore conseritur, perfecta virtus non appellatur. Similis item est pretiosissimis epulis, exquisitissimis condimentis praeparatis, sed sale carentibus. Sicut enim pretiosi illi cibi sine sale comedi nequeunt; ita et ista virtus uniformis, si variarum virtutum gloria et honore decoretur, absit autem Dei proximique dilectio, vilis prorsus atque contemptibilis est. — R. In medio Ecclesiae.

Pro Ss. Marco et Marcelliano Mm.

Lectio ix. Marcus et Marcellianus, fratres Romani, propter christianam fidem a Fabiano duce comprehensi, ad stipitem alligati sunt, pedibus clavibus confixis. Ad quos cum ita loqueretur iudex: Resipiscite, miseri, et vos ipsos ab his cruciatibus eripite, responderunt: Numquam tam iucunde epulati sumus, quam haec libenter, Iesu Christi causa, perferimus, in cuius amore nunc fixi esse coepimus. Utinam tandem nos haec pati sinat, quamdiu hoc corruptibili corpore vestiti erimus! Qui diem noctemque in tormentis divinas laudes canentes, denique, telis transfixi, ad martyrii gloriam pervenerunt. Quorum corpora via Ardeatina sepulta sunt. — Te Deum laudamus.

Sicubi autem ix. Lectio alicuius Officii simpliciter non fuerit dicenda, erit sequens

Lectio ix. Adepti sunt quidam huiusmodi virtutem, ipsamque veluti regium diadema conserentes, multum ex ea ornamento ceperrunt. Postmodum vero, vilissimae rei cuiuslibet gratia, virtutem adeo illustrem deduxerunt ad nihilum. Alligata enim est illorum mens terrenarum rerum curis, atque vinculis huiusmodi praepedita virtus caelum intrare non potuit. Vigilanter itaque, cave, dilecte mi, ne, teipsum his nexibus vinciens, inimico ad praedam pateas; neque mirabilem illam clarissimamque virtutem amittas, quam tanto labore quaesisti, neque illam prohibeas caelestes ingredi ianuas, neque rubore confusam ante thalamum statuas, neque capillo uno humi affigi permittas. Ceterum da illi liberam fiduciam vocemque excelsam, ut exultans intréat thalamum, ac sublimi voce sua praemia répetat. — Te Deum laudamus.

Ad Laudes fit Commemoratio Ss. Marci et Marcelliani: Ant. Vestri capilli capitis. V. Exsultabunt sancti.

Vesperae a Capitulo de sequenti, Commemoratio praecedentis ac Ss. Gervasii et Protasii Mm.

Missa In medio Ecclesiae, praeter Orationem Deum qui Ecclesiam, ut in Officio.

De S. Ephraem Diac. Conf. et Eccl. Doct.

Elogium Martyrologio Romano inserendum.

Die 18. Iunii. Edessae, in Mesopotamia, sancti Ephraem, Diaconi Edesseni et Confessoris; qui, post

multos labóres pro Christi fide suscēptos, doctrina et sanctitáte conspicuus, sub Valēnte imperatóre, quiévit in Dómino, et a Benedicto Papa décimo quinto Doctor Ecclēsiae universális est declarátus.

Quum nuperrime Litteris Encyclicis *Principi Apostolorum* diei 5. Octobris vertentis anni Sanctus Confessor Ephraem, Diaconus Edessenus, Doctor Ecclesiae ab Apostolica Sede declaratus sit, eiusque festum, sub ritu duplici celebrandum, in Calendario Universalis Ecclesiae die decima octava Iunii insertum fuerit; Officium de eodem Sancto Ephraem proprium cum Missa, nec non Elogium Martyrologio Romano inserendum Rmi. Dni. Patriarchae Antiochenus Syrorum, Antiochenus Maroni-

tarum et Babylonensis Chaldaeorum supremae sanctioni Sanctissimi Domini Nostri Benedicti Papae XV. humiliter subiecerunt. Sanctitas porro Sua, referente infrascripto Cardinali Sacrae Rituum Congregationi Praefecto, suprascriptum Officium cum Missa de Sancto Ephraem, Confessore atque Ecclesiae Doctore, eiusque Elogium Martyrologio Romano ad diem 18. Iunii inserendum, ab eodem Sacro Consilio revisum ac dispositum, suprema Auctoritate Sua approbavit: servatis Rubricis.

Contrariis non obstantibus quibuscunque. Die 14. Octobris 1920.

✠ A. Card. Vico, Ep. Portuen. et S. Rufinae,
S. R. C. Praefectus.

L. ✠ S. Alexander Verde, *Secretarius.*

18.

Nadpastirske besede

govorjene v počast blažene Ludovike pl. Marijak, soustanoviteljice hčera krščanske ljubezni, v Marijini kapeli deželne bolnišnice Mariborske v osmini brezmadežnega Spočetja na god sv. Damaza papeža I. soboto 11. decembra 1920.

Ljubezen Kristusova nas priganja. (II. Kor. 5, 14).

V Gospodu pobožno zbrani kristjani!

Na krilih Kristusove ljubezni sem prišel danes v vašo sredo. Ta ljubezen me sili, da se ravnam po povelju, katero je Jezus dal svojim apostolom, ko jih je porazposlal širom sveta, rekoč: Kadar pridete v kako hišo, recite najpoprej: Mir bodi tej hiši! In ako se nahaja le eden otrok miru v hiši, bo vaš mir pri hiši ostal, ako ne, se bo nazaj na vas povrnil.

Mir torej tej hiši, *pax huic domui*, kakor se glasi napis nad vhodom na hišne hodnike. In jaz sem na dnu srca prepričan, da bo zaželjeni mir pri hiši ostal, ker v njej ni le najti enega edinega otroka miru, marveč tukaj prebiva mnogo otrok božjih, zavoljo katerih bo kraljeval mir božji v tej hiši krščanske ljubezni. Blagoslov nebeški bo napolnjeval ta zavod, ta hotel božji, l'hôtel-Dieu, kjer prebivajo bolniki, ti ljubljenci Jezusovi, pa stanujejo njihovi požrtvovalni strežniki in njihove usmiljene strežnice.

K izredni slovesnosti sem prišel v to zalo svetišče Marijino v osmini brezmadežnega Spočetja, sobotni dan, na god velikega papeža Damaza I. Na perotih ljubezni sem semkaj dospel, da slovesno započnem tridnevnicu v proslavo blažene Ludovike Marijak, duhovne matere hčera krščanske ljubezni, pa tudi v počast štirih devic-mučenic iz družbe usmiljenih sester, ki so bile dne 13. junija tekočega leta svečano proglašene za blažene, kakor je bila njih duhovna mati Ludovika Marijak dne 9. majnika prišteta blaženim nebeščanom.

V počeščenje peterih teh usmiljenih sester se bo praznovala v tej bolniški kapeli tridnevnicu z

bogatimi odpustki. Sleherni, ki bo obiskal kapelo in vsaj s skesanim srcem molil na namen rimskega papeža, bo dobil nepopolni odpustek tristo dni vsak dan; ako pa prejme zakramenta svete pokore in svetega rešnjega Telesa ter moli na namen svetega očeta, se udeleži enkrat popolnega odpustka.¹ Zakladi svetih odpustkov so torej odprti. Poslužujte se jih, ljubi moji, prav skrbno. Sicer je pa cela ta tridnevna cerkvena svečanost velikega pomena za sedanje čase, ko izginja dejanska ljubezen ter nastopa in se šopiri mrznja, jeza, sovražnost do bližnjega. Užigu samaritanske ljubezni v vaših pripravljenih srcih veljaj tudi današnja moja ekshorta.

Kristjani predragi in preljubi!

Čudovit izrek imamo od preslavnega apostola Pavla, izrek globokega in visokega pomena, ki ga beremo v drugem listu do Korinčanov v štirinajsti vrsti petega poglavja: Ljubezen Kristusova nas priganja, grški συνέχει ἡμᾶς, nas skupaj tišči, nas žene; latinski urget nos, nas sili, nas izpodbuja. Ljubezen Kristusova nas priganja, to je ljubezen, ki je Kristusa nagnila, da je dal življenje za nas, nas uči in goni, kaj naj storimo za čast božjo in

¹ Instructio sacrorum Rituum Congregationis super privilegiis, quae in triduo vel octiduo solemniter celebrando intra annum a Beatificatione vel Canonizatione per rescriptum Sacrae ipsius Congregationis a Summo Pontifice concedi solent. (Num. I.—VIII). Ita reperitur in Actis et Regestis Secretariae Sacrorum Rituum Congregationis. Die 24. Maii 1912. Petrus La Fontaine S. R. C. Secretarius.

zpa lastno blaginjo ter za vzveličanje sobratov in sester. Ljubezen do Kristusa nas navdušuj! Je Kristus za nas umrl, moramo tudi mi sebi odmreti in le njemu živeti, moramo delati njemu v čast in njegovim vernim v blaženost. Mi se moramo svojim pregrešnim lastnostim, hudobnim nagnjenjem, svoji samoljubnosti in sebičnosti odpovedati in moramo bližnjiku pomagati v telesnih in dušnih stiskah, težavah in nadlogah, v zoprnostih in križih.

1. Po tem krščanskem načelu se je ravnal svojega časa mož, čigar slava ne bo nikdar potemnela, čigar spomin ne bo nikdar izbrisan iz človeških src. Sv. Vincencij Pavelski, apostol dejanske ljubezni, je ustanovil družbo duhovnikov misijonarjev, pa je osnoval družbo hčerá krščanske ljubezni, pri kateri osnovi mu je krepko pomagala blažena Ludovika Marijakova, ki se zategavoljo imenuje *so-ustanoviteljica znamenite te družbe* — *confundatrix Congregationis puellarum a caritate*.¹ Duhovne hčere krščanske ljubezni imajo torej duhovnega očeta in duhovno mater, kakor ima red Benediktink sv. Benedikta in sv. Sholastiko, red Klarisij sv. Frančiška Asiškega in sv. Klaro ter red Salezijank sv. Frančiška Salezija in sv. Joano Frančiško pl. Chantal za svoje duhovne starše.

2. Po vzvišenem geslu Pavlovem: Ljubezen Kristusova nas priganja, se je vestno ravnala blažena Ludovika Marijakova, vdova Le Gras, sozačetnica mnogoštevilne kongregacije, ki je dobila svoje lepo ime od ljubezni. To svoje vodilo in ravnilo je Ludovika koj pri početku vtisnila uradnemu pečatu svoje sodalitete. Celo svoje življenje se je vadila in urila v ljubezni do Kristusa, v ljubezni do bližnjega. Kakor se je Jezus Kristus žrtvoval iz ljubezni do človeškega rodu, podobno se je častitljiva Ludovika žrtvovala Jezusu in bližnjemu ter je tako obenem tudi najuspešneje izvrševala, uresničevala ljubezen do sebe same.

Duhovna mati hčerk krščanske ljubezni je bila Parižanka — pa ne lahkomisljena in lahkoživa. Dne 12. avgusta² 1591 je zagledala luč sveta. Sotrudnica služabnic krščanske ljubezni ni bila uboga, marveč se je narodila v premožni, plemeniti familiji Marillac. Tudi ni bila redovnica, ampak gospa, žena velikega sveta, je bila omožena z Antonom Le Gras, ki je

bil tajnik kraljice Marije Medičejske. Toda višja plemenitost je bila notranja. V njeni rojstni hiši je kraljevala globoka pobožnost, je vladala prava ljubezen do ubogih. Tako se je Ludovika že od mladosti navzela bogoljubnosti in pa usmiljenosti do revežev vsake vrste. Z vso pravico se na njo obračajo besede potrpežljivega Joba: Jokal sem nad tistim, ki je bil stiskan, in moja duša je usmiljenje imela z ubogim: ker je od mojega otroštva rastle usmiljenje z menoj in je z menoj prišlo iz telesa moje matere. (Job 30, 25; 31, 18).¹

Življenje blage plemkinje bi bilo bržčas poteklo v krogu dobre krščanske gospe, ko bi ji ne bila Previdnost božja poslala modrega vodnika. Njen soprog Anton Le Gras, s katerim se je leta 1613 poročila, je po dolgotrajni bolezni, v kateri mu je stréгла z vso ljubeznijo, umrl leta 1625. Po njegovi smrti je ostala sama s svojim sinom Mihaelom Antonom, ki ga je vrlo dobro vzgojila, da je postal visok uradnik. Sklenila je ostati vdova in je celo napravila obljubo vdovstva. Vse to se je godilo okoli leta 1625 prav tedaj, ko je veliki apostol ljubezni do bližnjega, sv. Vincencij Pavljanski, zaslul v nasladnem Parizu, ko je započel svoja čudovita dela v duhovno in telesno korist siromakom, bolnikom, blaznim, hiravim, najdencem, kaznjencem, zapuščenim starcem in starkam, vdovam in sirotam. Njegov vrhovni namen je bil, človeka storiti boljšega, ga narediti srečnejšega. Zato je goreče skrbel za dušno in za telesno blaginjo bližnjega. Milosrčna Ludovika se je podala pod varstvo in vodstvo tega izvoljenega duhovnika. Veliki človekoljub je bil vpeljal družbo krščanske ljubezni za postrežbo ubogim bolnikom, ki se je urno razširjala zunaj in znotraj Pariza. In za vse dobro vneto vdova Legrá je prigovarjala in svetovala možu, češ, da naj iz te prekornostne družbe ustvari in osnuje versko družbo, ki bi živela po določenih pravilih, vendar tako, da bi ne bila vezana na postavo klavzure ali ločitve od sveta. Svetnik je o tem izrednem načrtu dolgo premišljeval ter je pridno prosil Boga pomoči in razsvetljenja. Kajti redovne osebe brez klavzure so bile tedaj nekaj nezáslišanega, nedopustnega, nemogočega.

¹ Za god blažene Ludovike, ki se bo letno praznoval dne 15. marca, je odločen poseben obrazec svete maše, ki je prijetno sestavljen iz prav primernih navedkov iz svetega Pisma stare in nove zaveze. V pravcu se nahajajo najlepši vodilni reki za pridige ob tem cerkvenem godu. Tako je povzet introitus iz Joba 30, 25; 31, 18 ter iz Psalma 40, 1; lectio je posneta iz Izaija proroka 58, 7—11; graduale pa je sestavljen iz Ekkli. 29, 15; Tob. 4, 17; Dejanj. ap. 10, 31; v postu tractus iz Joba 29, 11; 29, 12; 29, 13; v velikonočni dobi iz Dej. apost. 10, 31; 9, 31; evangelj je posnet po sv. Mateju 25, 31—40; offertorium je izposojen iz Dej. apost. 10, 4; communio pa je zajeta iz Iz. 54, 2. 3.

¹ *Litterae apostolicae. Venerabili Dei famulae Ludovicae de Marillac, viduae Le Gras, confundatrici congregationis puellarum a caritate, beatorum honores decernuntur. Benedictus XV. Ad perpetuam rei memoriam. Religiosas inter familias. Datum Romae apud Sanctum Petrum sub annulo Piscatoris, die IX. mensis maii 1920. Pontificatus Nostri anno sexto. P. Card. Gasparri a Secretis Status. (Acta Apost. Sedis. An. XII. vol. XII. Romae, 1. Iunii 1920. Num. 6. Str. 230—234).*

² V njenih življenjepisih se najde trditev, da bi bila rojena dne 15. marca, kakor je umrla tega dne. (Herders Konversations-Lexikon. Freiburg im Breisgau, 1905. Fünfter Band. 3te Aufl. Stolpič 1357).

In sv. Vincencij Pavljanski se je končno vendar odločil za dalekosežni načrt. Topot je izgovoril svetovno znane besede: »Usmiljene sestre naj imajo za samostan bolnišnico, za kapelo župnijsko cerkev, za samostanske hodnike in dvorane ulice mesta ali sobane bolnišnic, za klavzuro pokorščino in za kopreno ali pajčolan sveto skromnost.« Apostol krščanske ljubezni se je tudi tu pokazal kot moža ljudstva, kot moža časa in razmer, kot dobrega poznatelja potrebščin svoje dobe. Bil je pač heroj ljubezni, in ljubezen je iznajdljiva. Ona vse potrpi, vse veruje, vse upa, vse prenaša, ne išče svojega, se ne togoti, ne misli hudega, nikdar ne preneha.

Vrta učenka in duhovna hči sv. Vincencija se je zdaj popolnoma posvetila novi dobrodelni družbi in se je celo z večno obljubo zavezala. Sestavila je pravila za ustanovo in je vse moči napenjala, da uredi ter utrdi in razširi religiozno družbo. Brez nehanja so se oglašale vrle mladenke z dežele in iz mesta za vstop v karitativno družino, pa so se odpirale nove hiše, so se ustanavljali novi zavodi tako, da so se pod njenim modrim vodstvom razširile usmiljenke po vsem Francoskem in celo tam po Poljskem. Bolna večkrat pa zmeraj deloljubna, je Ludovika vodila mlado družbo z nepopisno vnemo, je potovala po mnogih krajih, je pisala neštete izpodbudne liste in se ni utrudila, napeljevati svoje ljube duhovne hčere k vernosti in pobožnosti, jih navduševati z besedo in vzgledom za vsa dela krščanskega usmiljenja. Ko je dosegla 69. leto svojega čednostnega življenja, je težko zbolela in je v sredi svojih solzečih se hčera mirno v Gospodu zaspala dne 15. marca 1660.

Ob njeni blaženi smrti so se izpolnile besede psalmistove: Blagor mu, kdor se spominja siromaka in ubogega: njega bo Gospod rešil ob hudem dnevu! (Ps. 40, 2). Rajna Ludovika je podobna Tabiti, ki o njej beremo v Dejanju apostolov ginljivo poročilo: »V Jopah pa je bila neka učenka, Tabita po imenu, kar se prestavljeno pravi Dorka (Gazela, Srna). Ta je bila polna dobrih del in miloščin, ki jih je delila. Prigodilo pa se je tiste dni, da je zbolela in umrla. Ko so jo umili, so jo položili v zgornjo izbo. Ker pa je Lida blizu Jop in so učenci slišali, da je Peter v njej, so poslali dva moža k njemu ter ga prosili: Nikar ne odlašaj priti k nam! Peter pa je vstal in šel z njima. In ko je prišel, so ga peljali v zgornjo izbo, in obstopile so ga vse vdove, so jokale in mu kazale suknje in oblačila, katera jim je Dorka delala. Peter je odpravil vse vun, pa je pokleknil in molil; in se je obrnil proti truplu in je rekel: Tabita vstani! Ona pa je odprla svoje oči, in ko je Petra ugledala, se je vsedla. Podal pa ji je roko in jo je vzdignil. In je poklical svete in vdove ter jo je pokazal živo.

Razglasilo pa se je to po vseh Jopah, in veliko jih je verovalo v Gospoda.« (Dej. apost. 9, 37—42).

Slavljena sotrudnica in pomočnica sv. Vincencija Pavelskega je netila in užigala pravo, nesebično, darežljivo, idealno ljubezen. Umrla je sicer junakinja ljubezni; toda ona živi dalje po svojih sijajnih čednostih, po svojih zaslužnih delih, po svojih duhovnih hčerah.¹ Kaj čuda, da jo je neskončno pravični Bog odlikoval po čudežih, ki so se godili na njeni grobnici in podrugod tako, da so se pričele obravnave in preiskave, ki naj ugotovijo njeno vrednost, da se imenuje častitljiva služabnica božja in se potemtakem prišteje vzveličanim. In dne 9. maja tekočega leta se je vršila v največji cerkvi sveta, v Rimu v patriarhalni baziliki sv. Petra, veličajna slovesnost, pri kateri je bila od papeža Benedikta XV. z apostolskim pismom *Religiosas inter familias* plemenita Ludovika Marijak, vdova Legrá, soustanoviteljica usmiljenih sester, proglašena za blaženo. Minolo je od njene srečne smrti letos ravno 260 let, dolga doba; vendar vse resnično dobro pride do zmage, četudi še tako dolgo traja. Ludovika je telesnemu plemstvu svetá dodala duhovno plemstvo svetosti.

3. Ljubezen Kristusova nas priganja! Ta Pavlov klic je ostal voditelj in ravnatelj duhovnim hčeram duhovne matere Ludovike Marijakove. Pod tem praporom se je družba krščanske ljubezni nagloma dvigala in širila po katoliškem svetu. Danes je najštevilnejša in broji 37.000 usmiljenih sester.² Vrlo dobro se prilegajo družbi Izaijeve besede

¹ Slovestvo o zunanjem in notranjem življenju znamenite te žene ni ravno bogato. Temelj njeni biografiji sta položila Gobillon in Baunard. — Gobillon, *Leben der ehrwürdigen Louise von Marillac, Witwe Le Gras, Stifterin und erste Oberin der Versammlung der Töchter der christlichen Liebe vom heiligen Vinzenz von Paul, Dienerinnen der armen Kranken, genannt barmherzige Schwestern. Verbessert und vermehrt von Dr. Collet, Priester der Kongregation der Mission. Aus dem Französischen übersetzt von einem Priester derselben Kongregation. Graz, 1875.* — *Leben und Geist der ehrwürdigen Luise von Marillac, Mitstifterin und ersten Vorsteherin des Ordens der barmherzigen Schwestern. Von H. Gobillon, Pfarrer zu St. Lorenz. Nach der von Dr. Collet veranstalteten Ausgabe neu bearbeitet. Zweite sehr verbesserte und vermehrte Auflage. Neue Ausgabe. Regensburg, 1896. 8°. SS. XV + 336.*

Louis Baunard, *La ven. Louise de Marillac. Paris, 1898.* — M. l'abbé Maynard je izdal obširno delo in sicer štiri knjige: *Saint Vincent de Paul. En del tretje knjige je posvečen blaženi Ludoviki.* — V italijanskem jeziku je izšel obsežen življenjepis v treh delih s 356 stranmi. *Parte prima. La preparazione ima 5 poglavij. Parte seconda. La confondatrice šteje 13 poglavij. Parte terza. Morte e glorificazione obseza 5 poglavij in appendice (337 do 356 strani).* — Blažena Ludovika Marijakova soustanoviteljica hčera krščanske ljubezni (usmiljenih sester). Ljubljana, 1920. V samozaložbi sv. Vincencija P. Mal. 8°. str. 48.

² Zgoraj navedeno apostolsko pismo Benedikta pp. XV. z dne 9. maja 1920 začenja s pomenljivimi besedami: *Religio-*

o izraelskem ljudstvu v mašni komuniji: Razširi prostor svojega šatora; dolge naredi svoje vrvi; na desno namreč in na levo boš prodrlo in tvoje ime bo narode podedovalo. (Iz. 54, 2. 3). Kakor je treba razširiti šator, podaljšati konopce, kadar se namreč namnoži družina, enako bo tudi nova družba ljubezni potrebovala veliko prostora, ko se bo razširjala dan na dan.

Usmiljenke so ljubile križanega Kristusa in v njem sebe in sočloveka. Plodonosno in blagoslovljeno so delale za glorio božjo in blaginjo bližnjega. Ustrašile se niso nobenih zaprek in ovir, nobenih težav in nadlog, nobenih križev in zoprnosti. Če je bilo potrebno, očitno priznavati in izpovedati sveto vero v Kristusa, zanj žrtvovati kri in življenje, so se vsega tega radovoljno tvegale. To pričajo štiri usmiljenke, ki so blažilno delovale v francoskem mestu Arras (Ará). Strašni vihar francoske preukcije je zabranil nekaj časa človekoljubno delovanje Vincentink, ki so bile v lastni domovini od sorojakov kruto preganjane in trpinčene.

Terjalo se je od božjih služabnic, da naj položijo prisego, ki so jo imenovali prisego svobode in enakosti — *iusiurandum, quod libertatis et aequalitatis vocabatur* — in ki ni odgovarjala cerkvenim določbam in predpisom. Ker so se branile, so bile hudó preganjane, zatirane, iz domovine pregnane. Tako se je pripetilo, da so sovražniki v araškem mestu zahotevali od štirih usmiljenk zloglasno prisego. Ker so ostale zveste svoji družbi in Cerkvi, so jih odpeljali v mesto Kambré, kjer so jih vrgli v verige in v gnusne ječe, v katerih so še rade postregle siromašnim sojetnikom. Po mučnih zaslišbah so bile končno araške sestre na smrt pod gijotino obsojene. Dne 26. junija leta 1794 so jih gnali kakor zločinke na morišče. Spotoma so molile rozarij in pa pele Marijine hvalnice. Ko so zazrle morilno orodje, so kakor v nebeškem veselju zapele *Ave, maris stella, Zdrava, morska zvezda*. Po dokončanem petju, ki je vse okoli stoječe pretreslo in do solz ganilo, so zaporedoma mirno položile svoje glave pod nabrušeno sekuro.

Te večno živeče device mučenice so bile tudi letos in sicer dne 13. junija od svetega očeta Benedikta XV. z apostolskim pismom *Martyrum rigata sanguine* pridružene blaženim nebeščanom. Potem-

sas inter familias, quas longo saeculorum cursu Deus excitare visus est, non modo pro Ecclesiae suae praesidio atque ornamento, sed etiam pro humanae societatis aedificatione atque utilitate, praecipuum profecto locum obtinet celeberrima illa puellarum Sodalitas, quibus a caritate factum est nomen. Et re quidem vera, ad triginta septem millia numerantur huius societatis sorores eaeque in omnes catholici orbis regiones mirifice diffusae, in collegiis, orphanotrophiis, brephotrophiis, nosocomiis, carceribus et in castris etiam inter pugnantes milites christianae caritatis officii funguntur, admirationem omnium sibi merito vindicantes.

takem velja naša tridnevna cerkvena svečanost tudi tem blaženim služabnicam krščanske ljubezni — sestram Mariji Frančiški Lanel, Tereziji Fantou in Joani Gérard ter njih prednici Mariji Magdaleni Fontaine, ki je že bila 70 let stara in se je pred ustopom na morišče obrnila do množice ter je pretovala, da so te usmiljene sestre zadnja žrtev revolucije in bo drugi dan konec morije. Ko so to preokbo naznanili mestnemu poglavarju Jožefu Lebonu, je ta zaničljivo odvrnil: Gijotina je nabrušena, pod njo je še dovolj prostora za 60 glav in ječe so napolnjene. Jutri se zopet začne klanje. In vendar se ni začelo. V kratkem je došel sel iz Pariza, ki je velel krvoločnega glavarja vkleniti in v Pariz odpeljati, kjer je 14 mesecev medlel v ječi ter je potem bil z gijotino obglavljen. Ve pa, blažene mučenice Frančiška in Terezija, Joana in Magdalena, prosite za nas!¹

Mislím, da bo povsem pravično in vzveličavno, če vmes in kakor gredoč še nekaj čudnega povem svojim pazljivim poslušalcem in poslušalkam. Z omenjenimi Vincentinkami so bile obenem tudi enajstere Uršulinke od Njih Svetosti papeža Benedikta XV. proglašene za blažene. To je bila Marija Klotilda Angela od svetega Frančiška Borgia predstojnica s svojimi deseterimi tovarišicami Uršulinskega reda iz mesta Valasienskega (Valenciennes). Bogoljubnim redovnicam Uršulinkam se je godilo kakor bogoslužnim Vincentinkam. Bile so po mukopolnih preiskavah obsojene na smrt pod gijotino. Dne 17. oktobra 1794 so šle vklenjene petere najmlajše na morišče, pojoč psalm *Miserere*. Dne 23. istega meseca in leta so to pot hodile petere ostale s svojo junaško prednico. Pele so ambrozijansko hvalnico in lavretanske litanije. Posnemale so božjega Vzveličarja, ki je na križ pribit odpustil svojim morilcem, ter so — kdo bi ne zastrmel — biriču, preden so mu izročile svoje glave za odsekanje, poljubile roko. Apostolsko pismo z dne 13. junija 1920 pravi kratko pa značilno . . . *antequam caput obtruncandum traderent carnifici, illius manus osculari non horruerunt.*² Zares, jaz še nisem kaj enakega slišal ali bral o mučencih in mučenkah. O krščanska ponižnost, kako vzvišena si!

¹ Večjo knjigo o usmiljenih sestrah araških ki so bile zadnje žrtve revolucijana Jožefa Lebona — o žalost in groza, odpadlega katoliškega duhovnika — je spisal H. L. Misermont C. M. Kratek posnetek iz tega dela je tiskan v vestniku: *Annalen der Kongregation der Mission und der Barmherzigen Schwestern*. Graz, 1915. Jahrg. 22. Erstes Heft. Str. 86–95.

² *Venerabiles servae Dei Maria Magdalena Fontaine et tres eius sociae, ex instituto Puellarum Caritatis Sancti Vincentii a Paulo, necnon Maria Clotildes Angela a Sancto Francisco Borgia et decem eius sociae, e monialibus Ursulinis de Valenciennes, ad Beatorum Coelitum honores evehuntur. Datum Romae apud sanctum Petrum sub annulo Piscatoris, die XIII. mensis iunii anno 1920. Pontificatus Nostri anno sexto. Card. Gasparri, a Secretis Status. (Acta Apost. Sed. An. XII. vol. XII. Romae, 1. Iulii 1920. Num. 7. pagg. 281–287).*

Vse ljudstvo je občudovalo pohlevne in pogumne device, pa je točilo solze ganutja. Še sami sivolasi moške se niso mogli vzdržati joka.

4. Ljubezen Kristusova nas priganja!

Po tem apostolskem načelu se zvesto ravnajo služabnice božje ljubezni v novi provinciji lepe naše domovine. Zlasti omenjam usmiljene sestre, ki tako vestno delujejo v raznih zavodih škofije Lavantinske, kakor so bolnišnice v Mariboru, Celju, Brežičah in Slovenjgradcu, potem hiralnici v Ptujju in Vojniku ter begunski tabor v Strnišču pri Ptujju. Zibel te izvoljene družbe je tekla v Gradcu. Tu so se dne 22. aprila 1841 najprvo v Avstriji naselile soeurs de la charité ali usmiljene sestre po napornem prizadevanju velikodušne grofinje Leopoldine Brandis, katere sorodniki so bivali nekdanj v Mariboru in so posedli grad Mariborski, potem Betnavo, Freistein pri Pragerskem in Slivnico pri Mariboru.

Ustanoviteljica in prva vizitatorica družbe usmiljenih sestra sv. Vincencija od Pavla v avstro-ogrski monarhiji je bila sestra Jozefa Leopoldina Brandis, ki se je dne 27. decembra 1815 rodila v Gradcu ter je tam dne 11. januarja 1900 blaženo umrla. Njene zadnje besede so bile: Ja, Oče, v tvoje roke izročim svojo dušo! Glas o njeni globoki vernosti in pobožnosti, o njeni izredni ljubezni, modrosti in pravičnosti prihaja od dne do dne močnejši.¹

Zibelj kongregaciji duhovnikov misijonarjev sv. Vincencija Pavelskega je pa tekla na divnem griču sv. Jožefa višje Celja, kamor so častiti misijonarji došli na biljo pred praznikom rojstva Marijinega ali dne 7. septembra 1852.² — Sodim in dosodim, da bo mojim milim poslušalcem ugajalo in mnogo koristilo, če jim povem, da ima tudi družba duhovnikov misijonarjev iz najnovejše dobe blažene izpoznavalce božje, med katerimi mogočno slujeta velika mučenca Klet in Perboar. Drugi je bil nedvomno po vzgledu prvega navdušen za življenje misijonarja mučenika. Ko je slišal o njegovem misijonskem delovanju in je videl relikvije njegovega groznega mučenja, kakor vrv, s katero je bil polagoma zadržan, je ves začarel za to poslanstvo. Čeprav je, kadar gre za mučenca, sama smrt, v kateri temelji heroizem in za-

tegedelj ni treba njegovega poprejšnjega življenja preiskovati, vendar bo prikladno, s kratkimi besedami in kakor povečem opisati življenje teh dveh krščanskih junakov, da se iz del spozna njiju vera.

Franc Clet se je rodil v mestu Grenoble dne 19. avgusta 1748. Po dovršenih posvetnih šolah je v Lyonu dne 6. marca 1769 stopil v družbo misijonarjev, v kateri je bil dne 27. marca 1773 posvečen v mašnika. Potem je v raznih službah delal dolgo let na Francoskem, zlasti kot učitelj moralke v mestu Annecy. Tukaj so ga leta 1788 izvolili za odposlanca h generalnemu zborovanju v Parizu, na katerem je bil izvoljen novi generalni superior. Pa Clet se ni več vrnil v Annecy, ostal je v materini hiši Pariški, dokler ni leta 1791 odpotoval v Kino na misijon, kjer je misijonaril vneto v pokrajinah Kiangsi in Hukuang.

Apostolski mož je moral hude pregone pretrpeti. Dne 16. junija 1819 je bil v vasi King-kia-kan blizu mesta Nanjangfu ujet. Osemnajst let pozneje je klečal na tem mestu Perboar, da počasti svojega sobrata mučenika. Clet je preстал veliko muk po ječah v Honanu in Učangfu. Vse je prenašal tako mirno in vdano, da je bil mandarin ali višji uradnik kitajski, ki ga je sodil, poln spoštovanja in občudovanja, rekoč, takega človeka še nisem videl. Od cesarja Kiaking je bil obsojen, da se priveže na križ in polagoma zaduši, ker je po svojih pridigah mnogo ljudi premotil in zapeljal.

Dne 18. februarja 1820 so ga biriči peljali na morišče zunaj mesta, kjer so bila vešala postavljena v podobi križa. Z vrvjo so ga pripeli k drogu. Vrv je šla od vrata, je držala roke na hrbtu in je vezala noge. Potem so vrv gor in dol potegovali, da je mučeni kakor umrl in zopet oživel — nepopisne bolečine. Ko je Clet izdihnil dušo, mu je lice zasijalo od svetlobe. Njegovi priganjalci so žalostno končali, kakor jim je bil napovedal. Mandarin v Honanu je bil kot izdajalec obsojen, da so mu truplo v kose razžagali in v vodo vrgli. Cesarja je ubila strela še tudi tisto leto.

Telo slavnega mučenca so kristjani na svojem pokopališču blizu mesta Učangfu varno shranili. Leta 1839 je obiskal dragoceni grob sloviti Perboar in mesca septembra 1840 je bil tudi on kot mučenik tukaj pokopan. Mesca maja 1859 so prenesli svete ostanke Franciška Cleta v Paris, kamor so bili truplo njegovega tovariša Perboara že leta 1858 pripeljali. Dne 9. julija 1843 je oba proslula misijonarja papež Gregor XVI. proglasil za častitljiva služabnika božja. In Clet je bil potem dne 27. maja 1900 prišet blaženim nebeščanom,¹ kakor že poprej — pa še ne slovesno — dne 10. novembra 1888 čudoviti Perboar.

¹ Leben des heiligen Märtyrers Franz Clet, Priesters der Kongregation der Mission. Von M. Demimuid. Aus dem Französischen übersetzt von Edmund Heger. Graz, 1915. 8°. str. 307

¹ Najnovejši življenjepis vzorne sestre Leopoldine je izšel v dveh velikih zvezkih pod naslovom: *Leben und Wirken der ehrwürdigen Mutter Maria Josefa Leopoldine Brandis, Gründerin und erste Visitatorin der Barmherzigen Schwestern in Österreich-Ungarn. Von einer Barmherzigen Schwester.* Graz, 1915. Erster Band. 8°. str. 511. Izdaja drugega zvezka mi ni znana. Ta knjiga je duhovni travnik, na katerem bo obilo nebeške paše.

² Dr. Mihael Napotnik, Obris cerkve, zavoda in delovanja častitih gospodov duhovnikov misijonarjev sv. Vincencija Pavljana pri sv. Jožefu višje Celja. V spomin na zlati jubilej (1852—1902). V Mariboru, 1904. 8°. strani 157. — *Die Ansiedlung der ersten Missionäre Oesterreichs in St. Josef ob Cilli 1852.* (Annalen der Kongregation der Mission und der Barmherzigen Schwestern. Graz, 1911. Jahrg. 18. Zweites Heft. S. 144—168. Fortsetzung im folgenden Heft).

Janez Gabriel Perboyre se je rodil v selu Le Puech blizu francoskega mesta Cahors dne 6. januarja 1802. Odlikoval se je že kot deček po izredni bogoljubnosti. Rojen na god prvih krčanskih misijonarjev, sv. treh Kraljev, je že zgodaj hrepenel po delovanju v paganskih misijonih. Leta 1818 je vstopil v Montaubanu k misijonarjem lazaristom, kjer je bil leta 1825 posvečen za mašnika. Potem je bil profesor in rektor v semenišču v St. Flouru, dokler se mu ni izpolnila goreča želja po misijonarjenju med neverniki.

Leta 1835 je odpotoval, ne da bi se bil še poprej poslovil od svojih staršev, bratov in sester, ker se je bal ovir in zaprek v svojem poklicu, je odpotoval, pravim, na Kitajsko. V pokrajini Honan je misijonaril z nepopisljivim trudom, pa tudi z bogato blagoslovljenim uspehom. Enako nevtrudno in požrtvovalno je deloval v pokrajini Hupe, dokler ni bil dne 15. septembra 1839 misijon napaden in Gabriel, mož ali junak božji, ujet in izročen groznim mučiteljem, ki so ga izredno hudo in grdo trpinčili, kakor so husitje blaženega Janeza Sarkandra zlasti na spodnjem telesu žgali, da je v nedopovednih mukah umrl v Olomucu dne 17. marca 1620. Čudovita krepost, s katero je Janez Gabriel Perboar prenašal strašno mučenje, je še na pagane tako vplivalo, da se jih je veliko izpreobrnilo. Dne 11. septembra 1840, torej po enoletnem bridkem trpljenju, je izdihnil slavni misijonar svojo sveto dušo. Ves krščanski svet je strmel nad tolikim junaštvom. Kaj čuda, da so proslulega mučenca v kratkem času in sicer dne 10. novembra 1889 slovesno proglasili veliki papež Leon XIII. za blaženega!¹

5. Po tem koristnem ovinku, kakor upam, se vrnem nazaj k angeljem ljubezni do bližnjega, k tolažnicam in strežnicam ubogih bolnikov, k častitim usmiljenim sestram, ki delujejo v naši škofiji na širokem in rodovitnem polju krščanske ljubezni. Najdaljšo dobo delajo Vincentinke v Mariborskem hospitalu. Že leta 1789 je Dunajska vlada sprožila misel, da bi se naj v Mariboru oskrbela bolnišnica. In dne 1. decembra 1799 se je res slovesno otvorila

¹ *Leben des ehrwürdigen Joh. Gabriel Perboyre, Missionspriesters und Märtyrers. Von Franz Vauris, Priester der Kongregation der Mission. Deutsch mit Anmerkungen und einem Anhang von Johann Peter Stollenwerk, Priester derselben Kongregation. Regensburg, 1889. Neue Ausgabe. 8°. str. 356.*

Na polici moje pisalne mize stoji krasni relikviarj z odlomkom svetih ostankov blaženega Perboara, kakor mi ga je iz Pariza v dar poslal Anton Fiat, generalni superior misijonarjev in usmiljenih sester sv. Vincencija Pavelskega. — Dne 31. julija 1914 je bil gospod Emil Vilette (rojen 1855) izvoljen za vrhovnega prednika obeh družb. Anton Fiat, rojen dne 26. februarja 1832, je v 84. letu svoje starosti umrl dne 1. septembra 1915. (Unser neuer Generalsuperior. — Tod des hochgeehrten Vaters Anton Fiat. *Annalen der Kongregation der Mission und der Barmherzigen Schwestern*, Graz, 1915. Jahrg. 22. Erstes Heft. Str. 5—17 in 105—106).

in sicer približno tam, kjer stoji dandanes poštno in telegrafsko poslopje v sosesčini stolne cerkve.

Dne 28. oktobra 1843 je bilo pa določeno, da naj usmiljene sestre iz Gradca prevzamejo postrežbo bolnikov. In začetkom leta 1844 so začele tri sestre svoje blagoslovljeno delovanje. Število mestnih prebivalcev je pa vedno naraščalo in s tem se je množilo tudi število bolnikov. Razen tega so bili prostori v bolnici ob stenah mokrotni. Nastala je nujna potrebsčina, da se kje zunaj mesta dobi ali pa pozida primerna hiša, krog katere bi vel zdrav zrak in bi se dalo napraviti šetališče za oslabele. Tedanji mestni župan je uredil vso zadevo.

Kupil je takozvano hišo Prosenakovo v Magdalenskem predmestju z 2 1/2 orala zemlje ter jo je ponudil občini za bolnišnico. Ta jo je z veseljem in s zahvalo sprejela ter je poslopje, stoječe sredi livad in s pogledom na Dravsko polje in Pohorje, dobro pripravila za občni bolniški zavod. Dne 4. oktobra 1855 so njega oskrbo prevzele usmiljenke, koje bila tudi kapela slovesno blagoslovljena.¹ Od časa do časa so hišo razširjali in izpopolnjevali, dokler ni dobila sedanje oblike in velikosti. Tako so leta 1869 prizidali dve bolniški sobani, dne 14. septembra 1882 so pričeli dozidavo desnega, zdaj medicinskega oddelka in so jo leta 1884 dokončali; leta 1902 pa so dozidali levi, zdaj kirurški trakt. Tudi ta le kapela je bila nanovo postavljena in slovesno blagoslovljena v letu 1887. Potekom dveh desetletij je pa bila vsa kapela znotraj ponovljena tako, da sem jos tabernakeljem vred, kakor tudi s soho Brezmadežne, z altarnima kipoma sv. Jožefa in sv. Vincencija ter s sliko sv. Alojzija na višini, svečano blagoslovil na praznik varstva preblažene device Marije dne 7. novembra 1909.

Danes sem pri sveti maši dobrotljivega Boga zahvalil za vse tukaj in podrugod v škofiji živeče tako skrbljive in marljive delavke v vrtu dobrodelne ljubezni. Spominjal sem se pa pri najsvetejši daritvi tudi vseh že v Gospodu spečih usmiljenk, ki so se trudile v naši veliki vladikovini za blaginjo ubožcev, katerekoli vrste. Posebič imenujem rajno prednico, blagodušno sestro Sebastijano Meško, ki je tukaj več desetletij vodila ljube sosesstre, in pa pokojno sestro Rozo, ki je bila tudi tukaj predstojnica in je umrla v Lankovicah dne 16. februarja 1914 v 72. letu svoje starosti in v 52. letu svojega poklica. Sestra Roza je bila Salomonova močna žena. Mulierem fortem quis inveniet? Kdo bo našel močno ženo? Njena

¹ O tej svečanosti je izdala občina »Die Kreisstadt-Gemeinde Marburg durch ihren Vorstand« poseben slavnostni list pod naslovom: *Die Übergabe des Neuen Marburger Krankenhauses am 18. August 1855 in die Obsorge der Barmherzigen Schwestern*. Na drugi strani pa pravi dodana pripomba, da se je vsled nastalih težav predaja vršila še le dne 4. oktobra 1855.

cena visoko presega bisere. Svojo roko odpira ubogemu in svoje dlani steguje naproti potrebnemu. Svoja usta odpira modrosti in postava milosti je na njenem jeziku. Veliko hčer je nabralo bogastev; ti pa si vse preseгла. Varljiva je prijetnost in ničemurna je lepota. Žena, ki se boji Gospoda, ona bo hvaljena. Poslednji dan se bo smejala.¹ (Pregov. 31, 10 nsl).

Kadar sem ob birmovanju obiskal domove duhovnih hčerá matere Ludovike in sem opazoval žrtev polno delovanje teh božjih dekel, sem se vselej spominjal resničnih besed, ki jih je hud nasprotnik svete katoliške Cerkve, brezverec Voltaire, izrekel o Vincetinkah: Morebiti ni ničesar lepšega na zemlji, kakor če nežni spol svojo lepoto, svojo čednost in visoko rodnost daruje, da streže v bolnišnicah izrodku človeške bede, čigar pogled je jako poniževalen za človeški napuh in tako zopern nežnemu čustvu. Ljudstva, ki so se od veseljnosti katoliške Cerkve ločila, so mogla le nepopolno posnemati to velikodušno ljubezen do bližnjega.²

Častite in čislane sestre! Vglobite se v ideje, v mišljenje in življenje obeh svojih roditeljev! Delajte dalje neumorno v duhu sv. Vincencija Pavelskega in po vzgledu blažene Ludovike Marijakove — in njuno plačilo bo vaše plačilo, to je križana Ljubezen! V znamenje svoje nadpastirske hvaležnosti in v spomin na današnjo pobudno svečanost vam podarim venec nevenljivih vrtnic. Ve veste, da so se jedi, ki jih je sv. Elizabeta nesla iz grada bolnikom, izpremenile v rože, ko jo je mož srečal in vprašal, kaj da reše v krilu. Ta povest uči, da se dobrote, ki se delijo ubožcem, izpreminjajo in spletajo v venec, ki, obešen na prestol božji, tako dolgo čaka, dokler ni ž njim venčan dobrotnik, ni ž njim venčana dobrotnica.

Zategadelj pa izpolnjujte, v Gospodu ljubljene sestre, kakor doslej tako tudi odslej z voljnim duhom in z dobrim srcem dolžnosti svojega vzvišenega poklica! In uverjene bodite, da ne bote pogrešale zaslužene hvale in zahvale že tukaj. Tamkaj pa vas bo Kralj sodbe milostno sprejel s tistim usmiljenjem, s katerim ve sprejemate trpeče sobrate in sestre ter jim strežete z žilavo vztrajnostjo.

6. *Caritas Christi urget nos.* To Pavlovo geslo smem obrniti tudi na enajstere prečislane in

¹ Kratak življenjepis te živoverne in krepkopoljne redovnice se nahaja v obzorniku: *Berichte über das erbauliche Leben einiger Barmherzigen Schwestern vom heiligen Vinzenz von Paul.* Graz, 1915. Od strani 120 do 128 se razteza poročilo o nekdanji pogumni voditeljici ženske kaznilnice v Lankovicah: Agnes Rosa Napotnik, gestorben am 16. Februar 1914 in Lankowitz (Österreich) im 72. Jahre ihres Alters und im 52. ihres Berufes.

² Slično ugodne sodbe posvetnih veleumov o usmiljenih sestrah ponuja knjižica: Dr. Mihael Napotnik, *Blagoslovljenje cesar Franc Jožef-Bolnišnice v Ormožu ob Dravi.* Priložnostni govor. V Mariboru, 1899. Str. 26 nsl.

preblage gospode zdravnike, ki pomagajo tukajšnjim bolnikom z vso prijaznostjo in dobrotljivostjo, jim strežejo z vso človekoljubnostjo in ljubeznivostjo.

Tudi tem tolažnikom, svetovalcem in pomočnikom bolnih revežev velja moja iskrena višepastirska zahvala za mnoge telesne trude in duševne napore v tej gostilni krščanske ljubezni — l'hôtel-Dieu.¹ Človekoljubni možje posnemajo usmiljenega Samarijana, ki je prišel do ranjenega človeka in ko ga je videl, se mu je v srce smilil. In je pristopil in mu obvezal rane ter je vanje vлил olja in vina ter ga je peljal v gostilnico in je skrbel za njega.

Plačnik teh usmiljenih samarijanov bo nebeški Zdravnik, ki je obiskal veliko bolnišnico Betezdo v Jeruzalemu, katera je štela pet lop ali pet pokritih mostožev, kjer so ležali bolniki raznih vrst. Tu je Jezus ozdravil 38 let betežnega moža. Tisti Zdravnik, ki je pohvalil štiri možje, ki so mu prinesli bolnika, da ga ozdravi, bo rekel enkrat krščanskim zdravnikom: Resnično, povem vam, kar ste storili enemu teh mojih najmanjših bratov, ste meni storili. Pojdite v večno življenje!

7. Dobro vem in znam, da je pomembni Pavlov izrek: Ljubezen Kristusova nas priganja: tudi vodilo prespoštovanega gospoda hišnega oskrbnika, ki hišuje in gospodari z vso vestnostjo v tem prevažnem zavodu v prid in hasek njegovim prebivalcem.

Plačnik bo vrlemu hišniku in njegovemu osobju tisti, ki je povedal množicam poduka polno priliko o talentih, katere je neki gospodar izročil svojim služabnikom, da kupčujejo z njimi. Ko je napravil gospod obračun z njimi, je dejal hlapcu, ki je dobro uporabil podeljene mu darove in je zvesto izpolnjeval svoje stanovske dolžnosti: Prav, dobri in zvesti hlapec, ker si bil v malem zvest, te bom črez veliko postavil. Pojdi v veselje svojega Gospoda!

8. V Gospodu Bogu ljubljene bolniki! Tudi vam mora veljati sv. apostola Pavla nauk in opomin, da ste namreč polni ljubezni Kristusove, to je, da voljno prenašate, kakor križani Kristus, svoje bridkosti in bolesi, svoje težave in nadloge. S to strpljivostjo si bote pridobivali velike zasluge pri Bogu, bote zadoščevali za morebitne prestopke božjih in cerkvenih zapovedi, pa bote obogateli na

¹ Sv. Landri, škof Pariški, je postavil sredi sedmega stoletja poleg svojega škofijskega doma veliko bolnišnico za zapuščene bolnike, katero je imenoval hotel božji, gostilno božjo, Herberge Gottes. Kako lepo ime! Ni čuda, da se je ohranilo v Parizu, kjer se je nahajal začas sv. Vincencija Pavelskega zelo velik l'hôtel-Dieu. Če ubožci res zastopajo Kristusa, je hiša ubožnežev postaja samega Boga. Zpomnimo si to misel in jo vzemimo s seboj! Evangeljski samarijan je peljal ranjenca v gostilno, duxit in stabulum, ἤγαγεν εἰς πανδοχεῖον, in je imel skrb za njega, mu je izkazoval usmiljenje. In Jezus je pristavil tej lepi priliki zlati nauk: Vade et tu fac similiter! Pojdi in stori tudi ti enako!

dragih zakladih, s katerimi si bote mogli kupiti sedež tam, kjer ne bo več ne žalovanja, ne vpitja, ne bolečine, ne solz, ne smrti; kjer bo vladalo le veselje in vzveličanje.

Molite nadalje za svoje dobrotnike in dobrotnice! Povračujte blagim zdravnikom in dobrim sestram ljubezen z ljubeznijo! Spominjajte se v svojih molitvah in pobožnostih svojega nadpastirja, ki se vas tudi rad spominja zlasti pri svetih mašah ter prosi Boga, da vam milostno podeli vdanost, potrpežljivost, stanovitnost v bridkih trenutkih, v žalostnih urah.

9. Ἡ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ συνέχει ἡμᾶς. To bodi tudi vaše stalno ravnilo, častivredni dušni pastirji, ki pastirujete izvoljeno čredo Kristusovo, kar so pač bolniki in bolnice. Dobri Pastir se je rad mudil v sredi ubožcev, pa jih je tolažil, jim je evangelj označeval, jih je reševal grehov, ko jim je klical po doseženem ozdravljenju: Ne greši več, da se ti kaj hujšega ne pripeti!

Jaz sam sem bil delj časa bolniški kurat in zato vem, kako težavna in odgovorna je služba katoliškega duhovnika v lazaretih. Toda ljubezen je znamenje učencev Jezusovih. Moj in vaš plačnik bo pa pastir in škof naših duš, kakor imenuje sv. Peter Jezusa Kristusa. Vendar jaz, vaš nadpastir, vam že danes izročim za bližnji Božič dragocen dar.

Zima je. V zimi potrebujete topel plašč. In takovšen plašč vam podarim, da ga pridno nosite. Glasoviti škof Turonski, sv. Martin, je še kot katehumen in vojščak polovico svojega plašča podaril na pol nagemu siromaku tam pred mestom Amjenskim. Pa to še ni kaj posebej čudovitega. Ali izredno čudovito je to le. Po noči se je mlademu Martinu v četi angeljev prikazal Jezus, oblečen v darovani plašč, in je zaklical: S tem plaščem me je odel katehumen Martin. Ta Martinov plašč darežljive ljubezni do bližnjega vam dam v dar, ljubi mi sobratje. Ogrnite ga in nosite ga neprestano! Ljubezen Kristusova vas prinujaj!

V Gospodu pobožno zbrani verniki!

Kakor smo danes veselo zbrani okoli tega lepega altarja deviške matere Marije, ki je zdravje bolnikov, tako se menda ne bomo videli več. Svet se naglo izpreminja. Čas urno beži. Naše življenje je kaj kratko. Danes meni, jutri tebi; ali pa danes tebi in jutri meni. Zato pa je moja živa želja, da bi se vsi enkrat zbrali na desnici večnega Sodnika. Ko bo zadonel glas trobente: Mrtvi vstanite in pridite na sodbo! In ko se bo Jezus s svojim znamenjem prikazal na oblakih, obkrožen od angeljev in vzveličanih duhov; ko bo prišel v vsem svojem veličastvu, soditi žive in mrtve, o, da bi se tedaj mi vsi smeli zbrati na strani izvoljenih nebeškega Očeta!

Tolažljiv, nad vse tolažljiv evangelj sem bral pri današnji sveti maši. Ko sem izvedel, da bo v Rimu posebna maša odločena za god blažene Ludovike matere usmiljenih sester, sem na tistem sodil in pričakoval, da bo mašni evangelj vzet iz pretresljivega poročila sv. Mateja o poslednji sodbi. In nisem se motil in varal. Godovni evangelj govori prav primerno le o Jezusovi srečni sodbi vseh, na dobrih delih usmiljenja bogatih. Za nas pa je pomenljiv ves opis poslednje sodbe, kako se bo namreč vršila po naših delih ali dobrih ali slabih. Dobrim dejanjem bo prisojeno večno plačilo v nebesih, slabim pa bo odkazana večna kazen v peklu. Pa poslušajte Jezusa samega, kako pridiguje o grozni splošni sodbi ter o tem, kar nas bo tedaj ali rešilo ali pogubilo!

»Kadar pa pride Sin človekov v svojem veličastvu in vsi angelji z njim, tedaj bo sedel na sedežu svojega veličastva. In se bodo zbrali pred njim, vsi narodi. In jih bo ločil narazen, kakor pastir loči ovce od kozlov. In postavil bo ovce ob svoji desnici, kozle pa ob levici. Tedaj poreče Kralj tem, ki bodo ob njegovi desnici: Pridite, blagoslovljeni mojega Očeta, posedite kraljestvo, ki vam je pripravljeno od vstvarjenja sveta! Lačen sem bil namreč, in ste mi dali jesti; žejen sem bil, in ste mi dali piti; tujec sem bil, in ste me vzeli pod streho; nag sem bil, in ste me oblekli; bolan, in ste me obiskali; v ječi sem bil, in ste prišli k meni. Tedaj mu bodo odgovorili pravični, rekoč: Gospod, kdaj smo te videli lačnega in smo te nasitili? ali žejnega in smo te napojili? Kdaj smo te pa videli tujca in smo te vzeli pod streho? ali nagega in smo te oblekli? Ali kdaj smo te videli bolnega ali v ječi in smo prišli k tebi? In Kralj bo odgovoril in jim bo rekel: Resnično, povem vam, kar ste storili enemu teh mojih najmanjših bratov, ste meni storili.

Potlej poreče tudi tem, ki bodo ob levici: Poberite se izpred mene, prokleti, v večni ogenj, ki je pripravljen satanu in njegovim angeljem! Lačen sem bil namreč, in mi niste dali jesti; žejen sem bil, in mi niste dali piti; tujec sem bil, in me niste vzeli pod streho; nag sem bil, in me niste oblekli; bolan in v ječi, in me niste obiskali. Tedaj mu bodo tudi oni odgovorili, rekoč: Gospod, kdaj smo te videli lačnega ali žejnega ali tujca ali nagega ali bolnega ali v ječi in ti nismo postregli? Takrat jim bo odgovoril, rekoč: Resnično, povem vam, česar niste storili enemu teh manjših, tudi meni niste storili. In ti pojdejo v večno trpljenje; pravični pa v večno življenje.« (Mat. 25, 31—46).

O mili moji poslušalci, da bi vendar na mogočno priprošnjo blažene Ludovike in njenih štirih mučenih hčera krščanske ljubezni veljale nam za

celo večnost odločilne besede: In pravični poj-
dejo v večno življenje! Potem smo dosegli
svoj pravi cilj in konec, ki smo bili zanj vstvarjeni,
odrešeni, posvečeni. Kakor smo danes šli iz zuna-
njega sveta v slovesnem sprevedu v to le zalo sve-
tišče, o, da gremo tako v triumfalni procesiji izvo-
ljenih k nebeškemu Očetu, božjemu Sinu in Svetemu

Duhu, k svoji duhovni materi Mariji, k angeljcem
varihom, svetim patronom, k svetnikom in svetni-
cam, k svojim staršem, bratom in sestram, prijate-
ljem in znancem, k vsem izvoljenim nebeščanom! Z
njimi bomo potem klicali in peli: Hvala in slava in
modrost, zahvala in čast in moč in krepost Bogu
našemu na veke vekov! (Apokal. 7, 11. 12). Amen.

19.

Kanoniško obiskovanje in birmovanje v letu 1921.

1. Naznanilo dnevov in postaj za kanoniško obisko- vanje in za delitev zakramenta svete birme v letu 1921.

Dekanat Sv. Lenart v Slov. goricah.

1. Dne 5. maja pri Sv. Lenartu v Slov. gori-
cah. — 2. Dne 8. maja pri Sv. Rupertu v Slov. gori-
cah. — 3. Dne 9. maja pri Sv. Trojici v Slov. gori-
cah. — 4. Dne 10. maja pri Sv. Ani na Krem-
bergu. — 5. Dne 11. maja pri Sv. Benediktu v Slov.
goricah. — 6. Dne 12. maja pri Sv. Juriju v Slov.
goricah.

Dekanat Videm.

1. Dne 29. maja pri Sv. Lavrenciju v Brežicah.
— 2. Dne 30. maja pri Sv. imenu Marijinem v Do-
bovi. — 3. Dne 31. maja pri Sv. Lavrenciju na Bi-
zeljskem. — 4. Dne 1. junija pri Sv. Mihaelu v Pi-
šecah. — 5. Dne 2. junija pri Sv. Juriju na Zdolah. —
6. Dne 3. junija, na praznik presv. srca Jezusovega,
pri Sv. Rupertu na Vidmu. — 7. Dne 4. junija pri
Lurški Mariji v Rajhenburgu. — 8. Dne 5. junija
pri Sv. Nikolaju v Sevnici.

Dekanat Gornjigrad.

1. Dne 19. junija pri Sv. Juriju v Mozirju. —
2. Dne 20. junija pri Sv. Mariji Nazaret. — 3. Dne
21. junija pri Sv. Kanciju na Rečici. — 4. Dne 22.
junija pri Sv. Hermagorju in Fortunatu v Gornjem-
gradu. — 5. Dne 23. junija pri Sv. Lavrenciju v
Lučah. — 6. Dne 24. junija pri Sv. Elizabeti na
Ljubnem.

Dekanat Ptuj.

1. Dne 2. julija pri Sv. Martinu na Hajdinu. —
2. Dne 3. julija pri Sv. Juriju na Ptuju. — 3. Dne
4. julija pri Sv. Petru in Pavlu v Ptuju. — 4. Dne
5. julija pri Sv. Marku pri Ptuju. — 5. Dne 6. julija
pri Sv. Marjeti niže Ptuja. — 6. Dne 7. julija pri
Sv. Lavrenciju v Slov. goricah.

2. Navodila zastran birmovanja in kanoniškega obiskovanja v Gospodovem letu 1921.

Slabih časov kot bridkih posledic večletne
vojske še sicer povsem ni konec, vendar birmova-
nja in kanoniškega obiskovanja nikakor ne kaže
opuščati, kakor se to tudi v najhujši vojni ni zgo-
dilo. Toda vršiti se mora ta važni obisk tako, kakor
terja resna doba. Ker še nimam popolnoma zdravih
služabnikov, bom bržčas tudi letos potoval samo le
z duhovnikom spremljevalcem. Samo ob sebi je
umevno, da bodi postrežba preprosta. Zadovoljen
sem z najpreprostejšo pripravo. Vse šumne ali po-
tratne prireditve, kakor godba, razsvetljava ali stre-
ljanje in kar je temu podobnega — se naj opusti.

Prijazni, odkritosrčni pozdravi bodo gotovo vsakega
zadovoljili. Zavoljo vožnje ni treba posebnih skrbi.
Zadostuje tudi enovprežni voz, kakor je že zado-
ščeval.

Vsi potrebujemo v teh viharjih in nevarnih
dneh skupne molitve, vsaksebne tolažbe, zlasti pa
vzveličavne okrepčave po svetih zakramentih. Tudi
naši ljubi rajni na pokopališčih, predvsem častno
padli vojščaki, čakajo naših pobožnih molitev.

Na opravičene želje in predloge glede na dneve
in postaje kanoniške vizitacije in birmovanja, raz-
pisane v odloku z dne 11. februarja 1921 št. 804,
se bom po možnosti prav rad oziral, ako se mi le
o pravem času naznanijo. Naglašam še posebej, da
bi, če le mogoče, z veseljem rad ustregel blagi
želji po delitvi svete birme v farah, ki niso v tem
odloku imenovane. Ko bi se kje to želelo, bi Mi naj
čč. dušni pastirji poročali o tem kmalu po prejemu
pričujočih navodil.

V župnijah, kamor dojdem na predvečer birme,
bode, če le mogoče, nemudoma v cerkvi izkušnja
šolske mladine iz veronauka. Kamor pa dospem še
le v jutro na dan birmovanja, tam se vrši šolska ka-
teheza po sveti maši (in pridigi), če razmere niso
takovšne, da bi šolarska kateheza morala biti pred
začetkom svetega opravila. Častiti dušni pastirji naj
o tem sami določijo, kar se jim zdi primerno.

Pogoji, pod katerimi smejo birmanci biti pri-
puščeni k sveti birmi, so častiti duhovščini dobro
znani; zlasti da morata sleherni birmanec in vsaka
birmanka imeti birmski listek. Sicer pa se nahaja
natančen tozadevni poduk v XXXVII. poglavju »De
sacramento Confirmationis« v sinodalni knjigi: Ac-
tiones et constitutiones Synodi dioecesanæ anno
1900 celebratæ. Marburgi, 1901. Pagg. 299–309.

Če so botri od doma, naj se skrbi za namest-
nike, ki so naprimer stari možje ali mlajši fantje,
že birmanci. Tudi mašniki so lahko namestniki bo-
trov. Novi Codex iuris canonici določa v can. 766.
num. 5 in can. 796. num. 3, da tisti, ki so višje
svete redove (subdiakonat, diakonat in presbyterat)
prejeli, ne smejo brez dovoljenja ordinarijevega (nisi
accedat expressa Ordinarii proprii licentia) biti botri
krstni ali birmski. Za leto 1921 podelim častivred-
nim duhovnikom rečeno dovoljenje.

Lepih in dragih oblek ni ravno treba delati za
birmance. Otrokom zadostuj majhno darilo — ali
tudi nobeno. Naj se pa na dušno pripravo bolj pazi
in gleda! Iskreno želim, da bi vsi prav mnogo du-
hovnega in srčnega veselja užili.

Fideles expresse edoceantur, confirmationis sa-
cramentum a Christo Domino non eum in finem in-
stitutum fuisse, ut Ecclesia fieret veluti palaestra, in
qua magnificæ vestes cum pretioso contenderent

ornatu. Hinc pauperrimi quoque ne abstineant ab hoc sacramento sub praetextu indigentiae ac miseriarum.

Vestis quotidiana sufficit et pedes discalceati, si aliter fieri nequit; cum Dominus non ad indumenta et calceamenta respiciat, sed ad cor et ad animam confirmandam. Neque pudeat parentes filium et filiam pristina veste indutos Episcopo confirmani praesentare.

Confirmandi ne ad dona materialia patrinorum reflectant, sed potius oculos vertant in dona Spiritus Sancti, quae pretiosiora sunt auro et margaritis. Matrinae vero, munus hoc praeclarum suscepturae, ecclesiam ingredientur virtutibus plenae potius quam reticulis, serica et adamantibus ornatae!

V župnijah, kjer ne bom delil zakramenta svete birme, naj mnogočastiti gg. dekani že prej opravijo, kakor vsako leto, kanoniško vizitacijo ter Mi naj poročajo o njej, še preden obiščem dotični dekanat.

Birmanci tistih župnij, v katerih zaradi raznih težav in tudi zavoljo svoje bolehnosti in velike slabosti, vsled katere Mi morebiti tudi ne bo mogoče, dan za dnevom pridigovati, na svojo žalost ne bom birmoval, naj po navodilu svojih dušnih pastirjev pridejo k birmi, kamor jim po krajevnih razmerah najbolj sodi, kamor jim najbolj kaže.

V duhovniji, kjer delim sveto birmo, ne sme biti na dan svetega opravila v nobeni gostilni godba, in že celo ne ples, kar še veliko bolj velja za sedanje bridke čase. Kjer bi bilo pričakovati takovrstnih veselic, tam ne bi mogel prevzeti nobenega svetega opravila; globoko v srcu bi namreč moral obžalovati, ako bi delitev svete birme dala tudi samo le priložnost h kakršnikoli neredom in neminom. Sicer bi pa morebiti v teh dnevih solz in žalosti zadostovalo le doma nekoliko pogostbe.

Nadalje pripomnim, da ne bi kazalo dati izpregleda od postne postave za župnije, v katerih morebiti delim sveto birmo v petek ali na drug postni dan, česar pa se kolikor mogoče izogibljem.

Zavoljo pičlosti živil pa bodi letos mesojeja dovoljena v duhovnijah, kjer bi birmal ob petku ali ob drugem postnem dnevu.

Tudi opomnim častite dušne pastirje, da naj povsod oznanijo s pridižnice, da morajo po končanem birmovanju brez izjeme vsi birmanci in vse birmanke zopet biti v cerkvi pri sklepni molitvi, brez katere bi ostal zakrament svete birme vsaj nepopoln. V ta namen se naj da o pravem času tudi znamenje s cerkvenim zvonom. Novi Codex iuris canonici pravi v can. 789: Confirmandi adsint primae manuum impositioni, nec nisi expleto ritu discedant.

K sklepu svetega opravila bom vsled oblasti, ki sem jo prejel od svetega očeta Pija X. blagega spomina o priložnosti zasebne avdiјence dne 6. aprila 1905, podelil apostolski blagoslov, po katerem zadobijo vsi zbrani verniki popolni odpustek, ako vredno prejmejo zakramenta svete pokore in presvetega rešnjega Telesa ter molijo na namen svetega očeta, rimskega papeža.

Kjer bi trebalo škofovskih opravil, naprimer posvečenja altarjev in kelihov ali blagoslovljenja bander, slik, križev itd., od tam bi se naj vnaprej to pravočasno in pismeno naznanilo škofijstvu, da se priksrbijo potrebne priprave.

Naposled priporočim pazljivo branje poglavja XXXVII. (De sacramento Confirmationis) in poglavja LI. (De canonica dioecesis visitatione) škofijske sinode iz leta 1900. (Str. 299—309 in 493—523). Enako želim, da preberejo čislani dušni pastirji določbe novega cerkvenega zakonika o sveti birmi (can. 780—800), kakor so tudi ponatisnjene v uradnem listu Lavantinske škofije z dne 24. marca 1919. Štev. II. odst. 21. str. 30 nsl.

O pridi, stvarnik, Sveti Duh,
obišči duše vernikov!
Napolni srca z milostjo,
ki so od tebe ustvarjena!

V Mariboru, na praznik prikazanja brezmadežne device Marije, dne 11. februarja 1921.

† Mihael,
knezoškof.

20.

Interkalarni računi.

Poverjenišтво za uk in bogočastje je z dopisom z dne 17. januarja 1921 št. 5649 semkaj naznanilo to le:

Ministrstvo ver je z odlokom z dne 16. oktobra 1920 št. 10661 oziroma z dne 26. novembra 1920

št. 12058 dovolilo za čas do 31. decembra 1921, da se sme všteti dohodek nadarbinskih zemljišč v interkalarni račun po katastralnem iznosu mesto po čistem dohodku.

O tem se obvestijo kn. šk. župnijski uradi.

Kn. šk. Lavantinski konzistorij v Mariboru,

dne 15. februarja 1921.

Martin Matek,

doctor rem. in iure canonico,
ravnatelj kn. šk. pisarne.